

METODART

Aquest monogràfic ha comptat amb la col·laboració dels artistes Nassio Bayarri i Fuencisla Francés. Tots dos ens han oferit la seua mirada particular sobre el cosmos en aquest número dedicat a Galileu Galilei, l'astrònom que va canviar la forma de mirar el cel.

■ NASSIO BAYARRI: LA PROFECIA CÒSMICA

«Com, si no, profetitzaria que és arribat el gran moment de l'art del cosmos o cosmoisme, i que la humanitat té en aquest art el camí que tant ha buscat?», escriu Nassio Bayarri (València, 1932) en el seu *Manifest cosmoista*. Cal dir que la il·luminació és real, i no respon a cap tipus d'acudit o de posa d'*enfant terrible*. Rere aquell manifest hi ha un desig autèntic de comunicar un pensament, amb totes les implicacions que això duu implícites. Nassio Bayarri està segur que «l'art del cosmos» és el futur, i que ell és el gran precursor, o com diria Cézanne, el primitiu d'un nou art. Les seues obres, fortament im-

«NASSIO BAYARRI S'HA MANTINGUT IMPERTORBABLE TOTS AQUESTS ANYS EN LA SEUA IMMENSA I DESFERMADA CREACIÓ, INFANTANT OBRES MONUMENTALS QUE ENS DEIXEN DEL TOT BOCABADATS»

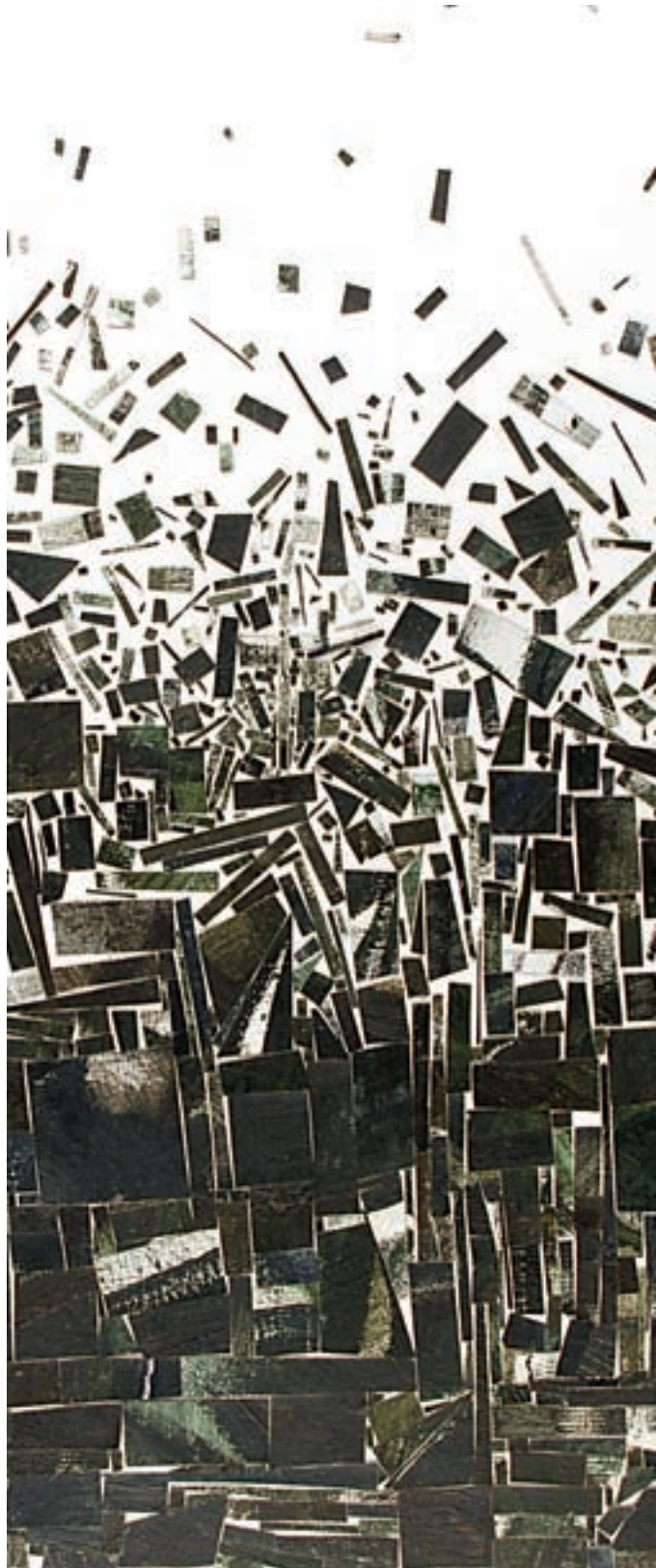
Nassio Bayarri. Sense títol, 2009. Tinta xinesa sobre paper, 24 x 16 cm.

pregnades de constructivisme, resulten colpidores per l'ús del color i de la forma: atresoren una energia impel·lent, i duen títols com ara *Arribada extraterrestre*, *Nau guerrera*, *Formació racionalista del cosmos*, *El servidor alienígena*, *Cap alienígena formàtic*... Un artista pot construir tota la seua obra sobre una intuïció, i en la seua capacitat de resistir els embats del proïsme (la gara-gara que produeix la seua obra) rau sovint la seua

Nassio Bayarri. *Creació espacial d'Adam i Eva*, 2009. Acrílic i cartró sobre taula, 195 x 225 cm.

possibilitat de supervivència. Cal dir que Nassio Bayarri no ha creat escola cosmoista, almenys que jo sàpiga, però s'ha mantingut impertorbable tots aquests anys (quaranta anys, no és cap broma) en la seua immensa i desfermada creació d'aquest nou art, infantant obres monumentals que ens deixen del tot bocabadats. «Ara tu, espectador mut –ens diu l'artista, en el seu *Manifest cosmoista*–, que vols comprendre el sentit de les coses i ningú et fa cas; a tu les meues veritats, perquè és a tu a qui em dirigisc i no a eixos envanits, que tot ho saben i que no admeten res que ells no hagen ideat. A tu, home senzill, ànima sincera amb afany de saber, em dirigisc, ja que eres tu el que un dia volaràs; però abans deixa'm que et conte per mitjà del meu cosmoisme, de les meues escultures, què se'ns acosta.» I a això, a aquesta profecia, ha dedicat tota la seua obra artística.

Fuencisla Francés. *Horizontal (fragment)*, 2009. Suport de tela, collage d'oli sobre paper, 115 x 146 cm.

■ FUENCISLA FRANCÉS: LA DECONSTRUCCIÓ DE LA NATURALESA

Fuencisla Francés (Segòvia, 1954) realitza un procés creatiu invers en les seues obres: una vegada pintades les esmicola, i amb aquells fragments construeix una nova obra. El resultat és un collage que prové d'aquesta creativitat destruïda. Per a crear, Fuencisla necessita destruir. És en aquesta ambivalència del procés creatiu on rau bona part de la seua energia, i el que potser ens sedueix més. Aquestes obres destruïdes i reconstruïdes se'ns presenten com un esclat, com una imatge calidoscòpica, com alguna cosa en expansió. A mi em sembla un cosmos, uns instants després del *big bang*, quan tot naix del no-res, amb una màgia corprenedora. Però altres hi descobreixen la naturalesa, els arbres, les fulles, una visió idíl·lica del bosc-jardí, un repòs seràfic, de capaltard, de quietud vespertina. Alguns crítics

«PER A CREAR, FUENCISLA FRANCÉS NECESSITA DESTRUIR. ÉS EN AQUESTA AMBIVALÈNCIA DEL PROCÉS CREATIU ON RAU BONA PART DE LA SEUA ENERGIA, I EL QUE POTSER ENS SEDUEIX MÉS»

associen la seua obra a l'expressionisme nord-americà, especialment a les creacions geomètriques de De Kooning, i és ben cert que Fuencisla té aquesta energia, aquesta força del creador neozelandès. Però a la seua obra al mateix temps hi ha un equilibri, una pau, un lirisme. Com escriu Juan Ángel Blasco Carrascosa: «Cert és que la sensibilitat exquisida, el lirisme i la sensualitat, la complementarietat entre el ple i el buit, la importància dedicada als fons blancs, la ductilitat i delicadesa del traç, l'equilibri dels elements, el fons de quiet silenci que exhaleu aquestes obres elaborades mitjançant un idiosincràtic registre estilístic..., són trets propis d'artistes de tarannà meditatiu, que se senten, a vegades, il·luminats per conats de revelació instantània i intuïtiva sobre la naturalesa de les coses.» Es tracta tan sols d'una percepció, perquè aquestes obres, ja ho he dit, són fruit de la ràbia, de la destrucció. Vet ací el joc de l'artista.

MARTÍ DOMÍNGUEZ
Director de la revista *Mètode*